

ἄσκαρος ὁ, ἀμάρτ. ἄσκαρους Θράκ. (Αἰν.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκι καὶ τῆς καταλ. - αρος.

Ἀσκαυλος. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκομαντούρα.

ἄσκαρος ἐπίθ. Ἡπ. ἄσκαρους Ἡπ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ οὐσ. σκάρος.

Ἀσκάριστος 1, ὁ ἰδ.: Ἐμειναν σήμερον ἄσκαρον τὰ προβάτα μου.

ἄσκαρούδι τό, ἀμάρτ. ἄσκαρούδι Πελοπ. (Ὀλυμπ.)

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκάρι καὶ τῆς καταλ. - οῦδι.

Ὁ νεοσσὸς τῶν μικρῶν πτηνῶν. Συνών. ἀσκόπουλλο.

ἄσκάρωτος ἐπίθ. πολλαχ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκαρωτὸς < σκαρώνω.

1) Ὁ μὴ ἐσχαρωμένος εἰσέτι, ἐπὶ πλοίων πολλαχ.: Καῖκι ἀσκάρωτο. 2) Συνεκδ. Ὁ μὴ θεμελιωθεὶς εἰσέτι πολλαχ.: Σπίτιν ἀσκάρωτο Σύμ. Δύσκολο βέβαια νὰ διηγηθῇ κανεὶς τέτοιες ἀγάπες, γιατί τόπο δὲν πιάνουνε ο' ἐνὸς ἀνθρώπου ζωὴ, ἀόριστοι, ... ἀσκάρωτες ἀγάπες ..., ποῦ μοιάζει σὰ νὰ ξεμυτίζουνε καὶ νὰ χάνονται ξαφνικὰ ΓΨυχάρ. Τὰ δυὸ ἀδέρφ. 188.

ἄσκατος ἐπίθ. πολλαχ. ἄσκατους βόρ. ἰδιώμ. ἄσκατος Πελοπ. (Σουδεν.)

Τὸ μεταγν. ἐπίθ. ἄσκατος, ὁ παρὰ τὸ ἄσχατος.

1) Ὁ μὴ σχασθεὶς, ὁ μὴ ἀνοίξας, ἄσχατος πολλαχ.: Ἀσκατο κάστανο - μπουμπούκι - ρόδι - σῦκο - φιστίκι κττ. πολλαχ. Τὰ μάτια τῆς μνηδαλῆς εἶναι ἀκόμη ἄσκατα Λεξ. Δημητρ. β) Ὁ μὴ ἐκραγεὶς πολλαχ.: Ἀσκαση μπόμπα πολλαχ. Ἐμεινε τὸ καρούλλι ἄσκατο Σουδεν. || Φρ. Τὴν ἔχει ἀκόμη ἄσκαση (δὲν προέβη ἀκόμη εἰς τὴν προετοιμαζομένην χρεωκοπίαν ἢ ἀπάτην) Λεξ. Δημητρ. Ἐγινε ἄρατος καὶ ἄσκατος (ἐξηφανίσθη χωρὶς νὰ καταλίπη ἵχνη) Πελοπ. (Λακων. Μάν.) 2) Ὁ μὴ λυπηθεὶς ἢ μὴ λυπούμενος ὑπερβολικῶς Πελοπ. (Μάν.) κ.ά. — Λεξ. Δημητρ.: Οὔτε μὴ μέρῃ δὲ μ' ἀφίνεις ἄσκαση μὲ τὰ καμώματά σου Λεξ. Δημητρ. 3) Ὁ ἀδιάφορος πρὸς τὴν ἐργασίαν, ὀκνηρὸς Μακεδ. Συνών. ἀδοῦλης.

ἄσκατσα ἐπίρρ. Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκατος.

Ἀτέχνως, ἀκόμψως: Δὲ μ' ἀρέσει τὸ δλέξιμο ποῦ κανεὶς τοῦ ραμμάτου, ἄσκατσα τὸ δλέκεις.

ἄσκατζος ἐπίθ. Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ οὐσ. σκάτσο.

Ἀκομψος, ἄχαρις, ἄτεχνος: Εἶναι ἀνάξια καὶ ἄσκατζη. Ἀπόδεν ἐεννήθηκε g' ἐντὸ φαίνει καὶ ἀπέκει δὲν ἔχει ἄσκατζότερη ἀνεφαδοῦ.

ἄσκάτωτος ἐπίθ. πολλαχ. καὶ Πόντ. (Κερασ. Τραπ.) ἀσκάτουτους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκατωτὸς < σκατώνω.

Ὁ μὴ διὰ κοπράνων μολυνθεὶς, ἰδίᾳ ἐπὶ βρέφους πολλαχ.: Φρ. Ἀπὸ τῆ βρομοδουλειᾶ αὐτὴ ξέφυγε ἄσκάτωτος (διέφυγε τὸ ἐκ καταχρήσεως, ἀπάτης κττ. σκάνδαλον) Λεξ. Δημητρ.

ἀσκαύλι τό, Ἡπ. Κύθηρ. — Λεξ. Βλαστ. 345 ΓΒλαχογιάνν. Πεταλ. 14 ΧΧρηστοβασ. Διηγ. στάνης 112.

Ὑποκορ. τοῦ ἀρχ. οὐσ. ἄσκαυλος.

Ἀσκαυλος ἐνθ' ἄν.: Ἀσμ.

Ἦρθε ἡ λάμπα ἢ βροχὴ | μὲ τ' ἀσκὰ καὶ τὰ καλάμια, τὰ σουραύλια καὶ τ' ἀσκαύλια

ΓΒλαχογιάνν. ἐνθ' ἄν. Συνών. ἰδ. ἐν λ. ἀσκομαντούρα.

ἄσκαφίδιστος ἐπίθ. Θήρ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκαφιδιστὸς < σκαφιδίζω.

Ὁ μὴ τεθεὶς εἰς τὴν σκάφην πρὸς πλύσιν, ἐπὶ ἐνδυμάτων: Ροῦχα ἄσκαφίδιαστα.

ἄσκάφιστος ἐπίθ. Πόντ. (Οἶν.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκαφιστὸς < σκαφίζω.

Ὁ μὴ σκαφισθεὶς, ὁ μὴ ἀνατιναχθεὶς μὲ σκάφισμα, ὅπως καθαρθῇ ἀπὸ τῶν ξένων ὑλῶν, ἐπὶ σίτου καὶ ὀσπρίων.

ἄσκαφτα ἐπίρρ. πολλαχ. ἄσκαφα πολλαχ. ἄσκαβα ἐνιαχ.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἄσκαφτος.

Χωρὶς νὰ ἔχη σκάψει τις: Ἐχω ἄσκαφτα.

ἄσκαφτος ἐπίθ. σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἄσκαφτους βόρ. ἰδιώμ. ἄσκαφτε Τσακων. ἄσκαθο Καλαβρ. (Χωρὶο Βουν.) ἄσκαφος σύνθηθ. καὶ Πόντ. (Τραπ.) ἄσκαφους βόρ. ἰδιώμ. ἀνάσκαφος Σύμ. ἄσκαβος πολλαχ. ἄσκαβους Στερελλ. (Αἰτωλ.) κ.ά.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκαφτὸς < σκάφτω, παρὰ τὸ σκάβω. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Τὸ ἄσκαφος καὶ μεταγν.

1) Ὁ μὴ διὰ σκαπάνης καλλιεργηθεὶς, ὁ μὴ σκαμμένος ἐνθ' ἄν.: Ἀσκάφτο ἀμπέλι - χωράφι κττ. Ἀσκαφτη σταφίδα σύνθηθ. Ἀσκαφτον χωράφ Τραπ. || Φρ. Μπαίνω 'ς τ' ἄσκαφτα (ὑπερβαίνω τὰ ἐσκαμμένα) Ζάκ. || Παροιμ. Ἐνας χρόνος ἄσκαφος, πέντε χρόνια ἔρημος (ἐπὶ τῶν ἐκ μικρᾶς ἀμελείας προξενουμένων μεγάλων δυστυχημάτων) Σύμ.

β) Συνεκδ. ἐκεῖνος τοῦ ὁποῖου οἱ ἄγροὶ δὲν ἔχουν σκαφῇ πολλαχ.: Ἀνάσκαφος ἐπόμενα φέτι Σύμ. 2) Ὁ μὴ ἐσκαφθεὶς, ὁ μὴ διὰ σκαφῆς ἀνοιχθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀφῆσ' ἕνα λάκκο ἄσκαφτο σύνθηθ. Ἀσκαφτον ἐν τὸ ταφίν Τραπ. 3) Ὁ μὴ δυνάμενος νὰ σκαφῇ, ὁ μὴ δεκτικὸς σκαφῆς ἐνιαχ.: Τοῦτο τὸ χωράφι εἶν' ἄσκαφτο.

ἀσκαῖ ἡ, Κρήτ. Νάξ. (*Απύρανθ.) ἀσκαῖ Δ.Κρήτ. — ΓΜαθιουδ. Λουλούδ. 13.

Ἐκ τοῦ οὐσ. ἀσκι καὶ τῆς καταλ. - σά.

Ποσότης ὅση χωρεῖ εἰς ἕνα ἀσκὸν ἐνθ' ἄν.: Μὴ ἀσκαῖ κρασί - λάδι κττ. Κρήτ. Εἶν' ἕνας δεκερῆς, θέ μου φύλαε, μὴν ἀσκαῖ κρασί πίνει 'ς τὴ γαθὲ δου! (εἰς τὴν καθισιά του) Δ.Κρήτ.

ἀσκέβρωτος ἐπίθ. πολλαχ. ἀσκέβρουτους βόρ. ἰδιώμ.

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκεβρωτὸς < σκεβρώνω.

Ὁ μὴ σκεβρωθεὶς, ὁ μὴ κυρτωθεὶς ἐνθ' ἄν.: Ἀσκέβρωτο σανίδι πολλαχ. || Ποίημ.

Τὰ δλόρθη κορμὰ σας

ἀπὸ τὸ θάνατο ἀσκέβρωτα, ὁ πόνος βαθύτερ' ἀκόμα καὶ ἀπὸ τὸ θάνατο σκέβρωσε...

ΚΠαλαμ. Ἀσάλ. ζωή² 116.

ἀσκέλωτος ἐπίθ. Νάξ. (*Απύρανθ.)

Ἐκ τοῦ στερητ. ἀ - καὶ τοῦ ἐπιθ. σκελωτὸς < σκελώνω.

Ὁ μὴ ἐκφύσας παραφυάδας, ἐπὶ σιτηρῶν: Ἀσκέλωτα 'ν' ἀκόμα τὰ σπαρμένα.

ἄσκεν ἐπίρρ. Πόντ. (Σάντ. Χαλδ.)

Ἐκ τῆς φρ. ἀέτσι 'κ' ἔνι;

Δὲν εἶναι ἔτσι;

ἀσκέπαστα ἐπίρρ. ΓΨυχάρ. Ἀγνή² 150.

Ἐκ τοῦ ἐπιθ. ἀσκέπαστος. Ἡ λ. καὶ παρὰ Σομ. Παρὰ Βλάχ. τύπ. ἀνασκέπαστα.

